Ο επερχόμενος πόλεμος δεν θα είναι φυλετικός

Το Barikat μεταφράζει και δημοσιεύει ένα άρθρο του Kareem Abdul-Jabbar στο TIME της 17ης Αυγούστου. Ο Jabbar αποτελεί μια από τις σημαντικότερες μορφές του παγκόσμιου αθλητισμού (20 χρόνια στο NBA, πρώτος σε πόντους στην ιστορία της λίγκας), με πλούσια κοινωνική και πολιτική δράση από το αντιπολεμικό κίνημα και το civil rights movement μέχρι το πρόσφατο Occupy. Το παρακάτω κείμενο, ανεξαρτήτως συμφωνίας με όλα όσα αναφέρει, αποτελεί μια σημαντική κίνηση υποστήριξης της εξέγερσης στο Ferguson και τον προοπτικών αυτής, από έναν άνθρωπο με τεράστια κοινωνική απεύθυνση και παραδοσιακό εχθρό του συντηρητικού συρφετού στις ΗΠΑ με τον οποίο βρίσκεται σε διαρκή σύγκρουση ήδη από τα 70s όταν και αποφάσισε στην ακμή της καριέρας του να αλλάξει θρησκεία (ασπάστηκε το Ισλάμ) και όνομα (το χριστιανικό του όνομα ήταν Lew Alcindor).

Θα αποτελέσει η πρόσφατη εξέγερση στο Φέργκιουσον του Μιζούρι, ένα σημείο καμπής στη μάχη ενάντια στη φυλετική αδικία ή θα είναι μιά μικρή υποσημείωση, σε κάποια μελλοντική πτυχιακή διατριβή σχετικά με τις πολιτικές αναταραχές στον πρώιμο 21ο αιώνα;

Η απάντηση μπορεί να βρεθεί στο Μάη του 1970

Θα έχετε πιθανά ακούσει για τους πυροβολισμούς στο Kent State: Στις 4 Μάη του 1970, η εθνοφρουρά του Οχάϊο, άνοιξε πύρ κατά των φοιτητών που διαδήλωναν στο Πανεπιστήμιο

του Kent. Στα 13 δευτερόλεπτα των πυροβολισμών, τέσσερις φοιτητές σκοτώθηκαν και εννέα τραυματίστηκαν, με το ένα να μένει μόνιμα παράλυτος. Το σοκ και η κατακραυγη για το γεγονός, έφεραν ως αποτέλεσμα μια πανεθνική απεργία στην οποία συμμετείχαν τέσσερα εκατομμύρια φοιτητές, οι οποίοι έκλεισαν 450 ιδρύματα. Πέντε μέρες μετά τα γεγονότα του Kent State, 100 χιλιάδες διαδηλωτές συγκεντρώθηκαν στην Ουάσινγκτον και η νεολαία της χώρας κινητοποιούταν πλέον ενεργητικά για να έρθει το τέλος του πολέμου στο Βιετνάμ, του ρατσισμού, του σεξισμού και της ανόητης πίστης στο πολιτικό κατεστημένο.

Πιθανότατα, δεν έχετε ακούσει για τους πυροβολισμούς στο Jackson State

Στις 14 Μάη, δέκα μέρες αφού το Kent State έβαλε φωτιά στο έθνος, στο Πανεπιστήμιο του Jackson State, στο οποίο σπούδαζαν κυρίως μαύροι, η αστυνομία σκότωσε δύο μάυρους νεαρούς (ο ένας τελειόφοιτος του Λυκείου, ο άλλος πατέρας ενός μωρού 18 μηνών), με καραμπίνες και τραυμάτισε άλλους δώδεκα.

Δεν υπήρξε καμία κατακραυγή σε εθνικό επίπεδο. Το έθνος δεν κινητοποιήθηκε για να κάνει κάτι. Αυτό το άψυχο τέρας που αποκαλούμε Ιστορία, κατάπιε το όλο συμβάν σβήνωντας το από τη μνήμη του έθνους.

Και εφόσον δεν θέλουμε την αγριότητα του Ferguson να την καταπιεί η Ιστορία και να καταλήξει ένα ερέθισμα στο έντερο της, πρέπει δούμε την όλη κατάσταση όχι μόνο σαν άλλη μια πράξη στα πλαίσια του ρατσισμού του συστήματος, αλλά και ό,τι άλλο στην πραγματικότητα είναι: ταξικός πόλεμος.

Επικεντρώνοντας μονάχα στη φυλετική πτυχή, η συζήτηση γίνεται στο αν ο θάνατος του Michael Brown – ή αυτός των τριών άοπλων μαύρων, που δολοφονήθηκαν από την αστυνομία στις ΗΠΑ μέσα σε αυτό το μήνα – έγκειται στο θέμα των διακρίσεων ή στις αιτιολογήσεις της αστυνομίας. Έπειτα θα συζητάμε για το αν υπάρχει ο ρατσισμός των μάυρων εναντίον των λευκών, όσο υπάρχει ο ρατσισμός των λευκών ενάντια στους μαύρους. (Ναι, όντως υπάρχει. Αλλά σε γενικές γραμμές, ο ρατσισμός των λευκών ενάντια στους μαύρους επηρεάζει οικονομικά το μέλλον της μαύρης κοινότητας. Ο ρατσισμός των μαύρων απέναντι στους λευκούς, έχει σχεδόν μηδαμινές κοινωνικές επιπτώσεις.)

Στη συνέχεια, θα αρχίσουμε να συζητάμε για το άν η αστυνομία στις ΗΠΑ είναι και η ίδια μία μειονότητα σε κίνδυνο, που υπόκειται σε διακρίσεις με βάση το χρώμα (της στολής της) – το μπλέ. (Ναι, είναι. Υπάρχουν πολλοί παράγοντες να λάβουμε υπόψη πριν καταδικάσουμε την αστυνομία, όπως οι πολιτικές πιέσεις, η ανεπαρκής εκπαίδευση και διάφορες απόκρυφες

πολιτικές). Ύστερα, θα διερωτηθούμε αν οι μαύροι πέφτουν συχνότερα θύματα πυροβολισμών εξαιτίας του ότι διαπράττουν συχνότερα εγκλήματα. (Στην πραγματικότητα, έρευνες αποδεικνύουν ότι οι μαύροι γίνονται στόχαστρο συχνότερα σε κάποιες πόλεις όπως η Νέα Υόρκη. Είναι δυσκολότερο να μιλήσουμε για μια μεγαλύτερη, εθνικής εμβέλειας, εικόνα γιατί η έρευνα στο θέμα είναι θλιβερά ανεπαρκής. Το Υπουργείο Δικαιοσύνης, μας δείχνει ότι στο διάστημα 2003-2009 στις ΗΠΑ, ανάμεσα στους θανάτους που είχαν να κάνουν με σύλληψη, υπάρχει ελάχιστη διαφορά ανάμεσα σε μαύρους, λευκούς ή λατίνους. Μολαταύτα, τα στοιχεία δεν μας δείχνουν πόσοι από αυτούς ήταν άοπλοι.)

Τα φυλετικά ζητήματα, για τα οποία όλοι σπεύδουν να υψώσουν γροθιές, αποσπούν την Αμερική από το να δεί ότι οι στόχοι της υπερβολικής αντίδρασης της αστυνομίας, βασίζονται λιγότερο στο χρώμα και περισσότερο σε κάτι που είναι ακόμα χειρότερο και από το επίπεδο οδύνης του ιού Έμπολα: στο να είσαι φτωχός. Φυσικά, για πολλούς στην Αμερική, το να έχεις συγκεκριμένο χρώμα στο δέρμα σου είναι συνώνυμο με το να είσαι φτωχός και το να είσαι φτωχός είναι συνώνυμο με το να είσαι εγκληματίας. Η ειρωνία είναι ότι αυτή η παρεξήγηση υπάρχει στην πραγματικότητα και μεταξύ των ίδιων των φτωχών.

Και έτσι ακριβώς θέλει να έχουν τα πράγματα, η καθεστηκυία τάξη.

Η τελευταία απογραφή έδειξε ότι 50 εκατομμύρια Αμερικανοί είναι φτωχοί. 50 εκατομμύρια ψηφοφόροι είναι ένα σημαντικό μπλοκ αν κάποτε οργανωθούν σε μια προσπάθεια να πετύχουν τους οικονομικούς τους σκοπούς. Έτσι, είναι κρίσιμο για εκείνους που βρίσκονται στο «Πλουσιότερο 1%» να κρατούν τους φτωχούς διαλυμένους, αποσπώντας την προσοχή τους με ζητήματα που κυρίως ακουμπούν στο συναίσθημα τους όπως η μετανάστευση, οι αμβλώσεις, ο έλεγχος της οπλοκατοχής, έτσι ώστε να μην σταματήσουν κάποια στιγμή (σ.σ. οι φτωχοί) και αναρωτηθούν πώς τους κοροϊδεύουν για τόσο καιρό.

Ένας τρόπος να κρατήσεις αυτούς τους 50 εκατομμύρια φτωχούς, διαλυμένους είναι μέσω της παραπληροφόρησης. Τα τελευταία στοιχεία από το PunditFact σχετικά με τα ειδησεογραφικά δίκτυα, καταλήγουν στο συμπέρασμα ότι για το Fox και το Fox News Channel, το 60% των όσων μεταδίδουν, είναι ψέμματα. Για το NBC και το MSNBC, το ποσοστό είναι 46%.

Αυτά είναι τα «νέα», αδέρφια! Κατά τη διάρκεια των συγκρούσεων στο Ferguson, το Fox News έπαιξε μια ασπρόμαυρη φώτο του Martin Luther King, με την επιγραφή: «Ξεχνώντας το μήνυμα του Martin Luther King / Οι διαδηλωτές στο Missouri στρέφονται στη βία». Μήπως έπαιξαν κάτι αντίστοιχο όταν και οι δύο Μπούς εισέβαλλαν στο Ιράκ: «Ξεχνώντας το μήνυμα

του Ιησού Χριστού / Οι ΗΠΑ ξεχνούν να γυρίσουν το μάγουλο και σκοτώνουν χιλιάδες»;

Πώς γίνεται οι τηλεθεατές να κάνουν λογικές επιλογές σε μια Δημοκρατία, αν οι πηγές πληροφόρησης τους είναι διεφθαρμένες; Δεν μπορούν. Και αυτό είναι ακριβώς πώς το «1%» ορίζει τη μοίρα του «99%».

Ακόμα χειρότερα, ορισμένοι πολιτικοί και επιχειρηματίες συνομωτούν για να μείνουν οι φτωχοί ως έχουν. Στην κωμική-ειδησεογραφική εκπομπή του στο HBO με τίτλο Last Week Tonight, ο John Oliver έκανε ένα θέμα πάνω στις επιχειρήσεις των payday loans (σ.τ.μ. εταιρίες που παρέχουν «δάνεια ημέρας», με υψηλό τόκο) και εκείνους που με απίστευτη αναισθησία εκμεταλλεύονται την απόγνωση του φτωχού κόσμου. Πώς γίνεται μια τέτοια βιομηχανία που αποσπά 1900% σε τόκους επί των δανείων να τη βγάζει καθαρή; Στο Τέξας, ο τοπικός βουλευτής Gary Elkins κατάφερε και μπλόκαρε νομοθετική ρύθμιση για το θέμα, παρά το γεγονός ότι ο ίδιος είναι ιδιοκτήτης μιας τέτοιας αλυσίδας καταστημάτων που δίνουν payday loans. Η βουλευτής Vicki Truitt που διαρκώς κατήγγειλε τον Elkins για την προφανή σύγκρουση συμφερόντων στο θέμα λόγω της εταιρίας του, έγινε λομπίστα για την ACE Cash Express, μόλις 17 μέρες μετά τη λήξη της θητείας της. Στην ουσία, ο Oliver έδειξε πως οι φτωχοί οδηγούνται σε τέτοιου είδους δάνεια, μόνο και μόνο για να καταλήξουν σε αδυναμία πληρωμής και έτσι να συνεχίζουν να δανείζονται. Ο κύκλος αυτός δεν μπορεί να σπάσει.

Βιβλία και ταινίες σε περιβάλλον δυστοπίας, όπως το Snowpiercer, το Divergent, τα Hunger Games και το Elysium σηματοδότησαν την οργή, τα τελευταία χρόνια. Όχι μόνο επειδή εκφράζουν μια νεανική δυσαρέσκεια απέναντι στα πρότυπα εξουσίας. Αυτό θα εξηγούσε κάποια από τη δημοφιλία που έχουν ανάμεσα σε νεότερης ηλικίας κοινά, αλλά δεν δικαιολογεί τη δημοφιλία ανάμεσα στους «20κάτι» και σε μεγαλύτερους ενήλικες. Ο πραγματικός λόγος που μαζευόμαστε για να δούμε τον πορσελάνινο χαρακτήρα του Donald Sutherland στο Hunger Games είναι το γεγονός ότι ένας αδίστακτος πρόεδρος των ΗΠΑ αφιερωμένος στο να διατηρεί τη θέση του πλούτου ενώ λειαίνει τη φτέρνα του στους λαιμούς των φτωχών, φαντάζει αληθινό σενάριο σε μια κοινωνία που το «1%» κερδίζει ακόμα περισσότερο πλούτο, ενώ η μεσαία τάξη καταρρέει.

Αυτό δεν είναι υπερβολή. Στατιστικές το αποδεικνύουν. Σύμφωνα με την έρευνα του Pew Research Center, μόνο τα μισά από τα νοικοκυριά στις ΗΠΑ είναι μεσαίου εισοδήματος, καταγράφωντας μια πτώση 11% από τη δεκαετία του 1970. Το μέσο εισόδημα της μεσαίας τάξης έχει πέσει 5% την τελευταία δεκαετία και ο συνολικός πλούτος βρίσκεται 28% κάτω. Όλο και λιγότεροι άνθρωποι (μόνο το 23%), θεωρούν ότι θα έχουν άρκετά χρήματα για να

βγούν στη σύνταξη. Πιο καταδικαστικό για την κατάσταση, όλων: Λιγότεροι Αμερικανοί από ποτέ, πιστεύουν στην κινητήρια αρχή του Αμερικάνικου Ονείρου, ότι η σκληρή δουλειά θα τους πάει μπροστά.

Αντί να ενωθούμε για να αντιμετωπίσουμε τον πραγματικό εχθρό – ανίκανους πολιτικούς, νομοθέτες και άλλους που βρίσκονται στην εξουσία- πέφτουμε στην παγίδα να στρεφόμαστε ο ένας ενάντια στον άλλο, ξοδεύοντας τις δυνάμεις μας μαχόμενοι ενάντια στους συμμάχους μάς και όχι ενάντια στους εχθρούς μας. Αυτό δεν έχει να κάνει με αποκλεισμούς μόνο με βάση το χρώμα ή τα πολιτικά κόμματα αλλά, επίσης και σχετικά με το φύλο. Στο βιβλίο της Unspeakable Things: Sex, Lies and Revolution, η Laurie Penny αναφέρει ότι οι μειωμένες ευκαιρίες για καριέρα στους νέους άνδρες, τους οδηγεί στο να νιώθουν λιγότερο πολύτιμοι για τις γυναίκες, με αποτέλεσμα να εκτρέπουν την οργή τους από αυτούς που πραγματικά προκαλούν το πρόβλημα, σε αυτές που επίσης βιώνουν τις συνέπειες: τις γυναίκες.

Ναι, γνωρίζω ότι είναι άδικο να σταμπάρω τους πλουσιότερους με τόσο χοντρές γραμμές. Υπάρχουν μερικοί πολύ πλούσιοι που έχουν προσφέρει φοβερή υποστήριξη στην κοινότητα τους. Ταπεινοί για την επιτυχία τους, προσπαθούν να βοηθήσουν τους άλλους γύρω τους. Αλλά αυτό δεν συμβαίνει με το πλήθος των εκατομμυριούχων και δισεκατομμυριούχων που συνεργάζονται παρασκηνιακά για να μειώσουν τα κουπόνια τροφίμων, δεν ανακουφίζουν το βάρος των φοιτητικών δανείων από τους νέους και τσακίζουν την επέκταση του επιδόματος ανεργίας.

Σε κάθε τέτοια περιστατικά πυροβολισμών, θανάτων και αγριοτήτων, η αστυνομία και το δικαστικό σύστημα μοιάζουν να επιβάλλουν το νόμο ενός άδικου καθεστώτος. Η οργή μας αυξάνεται και οι εξεγέρσεις ζητούν να προκύψει δικαιοσύνη. Τα ειδησεογραφικά κανάλια κάνουν συνεντεύξεις με τον καθένα και οι γνωστές αυθεντίες επιρρίπτουν ευθύνες.

Μετά τι;

Δε λέω ότι οι διαμαρτυρίες στο Ferguson δεν είναι δικαιολογημένες – είναι. Στην πραγματικότητα, χρειαζόμαστε περισσότερες διαμαρτυρίες σε όλη τη χώρα. Που είναι όμως το Kent State της εποχής; Τι θα χρειαστεί για να κινητοποιήσει 4 εκατομμύρια φοιτητές σε ειρηνική διαμαρτυρία; Γιατί αυτό χρειαζόμαστε για να προκαλέσουμε πραγματική αλλαγή. Η μεσαία τάξη πρέπει να ενωθεί με τους φτωχούς και οι λευκοί να ενωθούν με τους αφροαμερικανούς σε μαζικές διαδηλώσεις για να ανατρέψουμε τους διεφθαρμένους πολιτικούς, για να μποικοτάρουμε τις εκμεταλλευτικές επιχειρήσεις, για να περάσει

νομοθεσία που θα προωθεί την οικονομική ισότητα και τις ευκαιρίες για όλους και για να τιμωρήσουμε όλους όσους τζογάρουν με το οικονομικό μας μέλλον.

Σε αντίθετη περίπτωση, θα πάθουμε ότι έχουμε τώρα για τα γεγονότα του Ferguson: Μια χούφτα πολιτικών και διασημοτήτων να εκφράζουν τη συμπάθεια και τον αποτροπιασμό τους. Αν δεν έχουμε μια συγκεκριμένη ατζέντα – μια λίστα με τι θέλουμε να αλλάξουμε και πως – θα μαζευόμαστε ξανά και ξανά δίπλα στα νεκρά κορμιά των νεκρών παιδιών μας, των γονιών μας και των γειτόνων μας.

Ελπίζω ο John Steinbeck να αποδειχθεί σωστός όταν έγραφε στα Σταφύλια της Οργής ότι «Η Ύφεση δουλεύει για να δυναμώσει και να ενώσει τους καταπιεσμένους». Αλλά είμαι περισσότερο διατεθιμένος να επαναλάβω το Inner City Blues του Marvin Gaye, που γράφτηκε το χρόνο μετά τους πυροβολισμούς στο Kent State και το Jackson State

Inflation no chance

To increase finance

Bills pile up sky high

Send that boy off to die

Make me wanna holler

The way they do my life

Make me wanna holler

The way they do my life

barikat.gr